

introit: *Hospodinova je země se vším, co je na ní, svět i ti, kdo na něm sídlí. o on základ na mořích jí kládl, pevně ji usadil nad vodními proudy. Kdo vystoupí na Hospodinovu horu? A kdo stanout smí na jeho svatém místě? Ten, kdo má čisté ruce a srdce ryzí, ten, kdo nezneužije mou duši, ten, kdo nepřísahá lstivě. Ten dojde požehnání od Hospodina, spravedlnosti od Boha, své spásy.*

(Žalm 24,1-5)

píseň 441

modlitba

čtení: Genesis 2, 4 - 15

píseň 610

text kázání: Lukáš 16, 1-15

Bratři a sestry,

máme před sebou dnes velmi provokativní Ježíšovo podobenství O nepoctivém správci. A jistě každého poctivého trochu rozčílí. Jak je možné, že ten, který je nepoctivý, a ještě pak jedná vychytrale, je pochválen? Jak je možné, že sám Pán Ježíš nám dává příklad, že **synové tohoto světa jsou vůči sobě navzájem prozíravější, než synové světla?** V tomto světě mnohdy vidíme, že nepoctivým se daří lépe, než poctivým. Že by sám Pán Ježíš v tomto podobenství rušil známé přísloví *s poctivostí nejdál dojdeš?*

Zajisté ne! S poctivostí nejdál dojdeš stále platí a platit bude. A nezapomeňme, že ten správce si nakonec nesl důsledek svého jednání. **Byl zbaven správcovství.** Na každou nepoctivost, na každou nekalost, se dříve nebo později přijde. To podobenství nás má ale přivést ještě k něčemu jinému, ke správnému postoji vůči sobě i druhým. Co tím Pán Ježíš vlastně myslí, když říká, že **synové tohoto světa jsou vůči sobě navzájem prozíravější, než synové světla?** Ten nepoctivý správce je zde označen pro svou nepoctivost jako syn tohoto světa. V nepoctivosti přece není žádného světla. Je to světský postoj. Skutek tmy. Co však ten správce dělá ve chvíli, kdy se na jeho nepoctivost přijde? Snaží se honem rychle, dokud ještě může, odpustit část dluhu dlužníkům jeho pána. Synové světa jsou však všichni, kteří nevěří v Boha, kteří se neřídí jeho slovem. Všichni, kteří ještě neodevzdali svůj život Pánu Ježíši. Ovšem, víte, na co zde Pán Ježíš naráží? On zde mimo jiné mluví i **k farizeům.** Tedy k těm, kteří znali dobře Zákon Boží a kteří vlastně určovali komu bude odpuštěno a komu ne. Sami sobě dokázali odpustit, ale po druhých vyžadovali, co sami nedělali! A má-li to slovo mluvit dnes k nám, tak je potřeba si uvědomit, že my dnes stojíme jako synové světla na místě tehdejších kněží. Přisvojili jsme si vírou ve jméno Ježíše Krista Boží království. Přijali jsme Kristovo odpuštění. A díky tomu se mnohdy vnímáme spravedlivější než lidé ve světě. My jsme přece poslechli a uvěřili, oni ne. Tím je přece řečeno vše. Opravdu? Pán Ježíš těm farizeům, a tedy i nám, říká: „**Vy před lidmi vystupujete jako spravedliví, ale Bůh zná vaše srdce: neboť co lidé cení vysoko, je před Bohem ohavnost.** Jaké je tedy naše srdce? Je to s námi dobré? Víte, co mi přijde někdy na nás křesťanech zarážející? Že máme problém odpouštět. Že když nás něco opravdu hodně pálí, a přitom se nás to třeba ale vůbec netýká, když vidíme, že někdo závažně zhřešil, pak ten člověk pro nás skončil. Je to tak správné? Myslím, že právě na tento problém zde Pán Ježíš naráží. **Synové tohoto světa** si dovedou snadněji odpustit. **Jsou vůči sobě prozíravější.** Uvědomují si, že mohou jeden druhého do budoucna potřebovat, tak proč by měli ničit své „dobré“ vztahy? Kdežto my křesťané někdy zbytečně řešíme, soudíme, odsuzujeme, děláme si nepřátele. Ano, jistě, máme se napomínat, když někdo upadá do hříchu, avšak s láskou. Výstižně to napsal apoštol Pavel: **Jestliže někdo způsobil zármutek, nezpůsobil ho jen mně, nýbrž aspoň zčásti – nechci přehánět – vám všem. Stačí už to pokárání, kterého se mu dostalo od většiny z vás. Proto je nyní spíše třeba, abyste mu odpustili a potěšili ho, aby se takový člověk pod přívalem zármutku nezhroutil. Naléhavě vás prosím, abyste mu dokázali svou lásku.** (2.Kor 2, 5-8)

Rozumějme tomu dobře, bratři a sestry. Já zde nemám na mysli, že vše je dovoleno. Jde spíše o to, abychom my sami se dívali především na sebe. Pán Ježíš zakončuje to podobenství výrokem, ve kterém se, když budeme sami k sobě upřímní, najde každý z nás. **Kdo je věrný v nejmenší věci, je věrný také ve velké; kdo je v nejmenší věci nepoctivý, je nepoctivý i ve velké.** Hluboce si vážím všech, kteří jsou věrní celý život. Svě ženě, svému sboru, své službě. A velice si vážím všech, kteří dokázali být poctiví celý život. A to i v těch nejmenších věcech. Ale to neznamená, že nemám rád ty, kteří to nedokázali. Věrnost a poctivost se dnes už moc nenosí. Ovšem polož ty sám sobě otázku. Jsi vždycky a za všech okolností věrný svému Bohu jako svému Pánu? A jsi vždycky ve všem poctivý? I v těch malých věcech? I v drobnostech? Synonyma pro slovo poctivost jsou **upřímnost, čestnost, správnost, přesnost, spravedlivost.** Jsi tedy za všech okolností a vždycky upřímný a čestný? Jednáš vždycky správně a jsi přesný? Když bych měl mluvit za sebe, tak určitě jsem mnohokrát porušil už jen třeba rychlost při jízdě autem. A o jiných věcech se ani nebavím. Nedokáži být vždycky a ve všem přesný a poctivý. A mám za to, že Pán Ježíš nás chce přivést k tomu, abychom si uvědomili, že i když jsme ospravedlněni ze svých hříchů, že stále jsme nedokonalí hříšníci. A nejen hříšníci. Aramejščina, kterou Ježíš mluvil, používá pro

slovo hřích stejné slovo, jako pro slovo vina a dluh. Být hříšníkem tedy znamená být také dlužníkem. A náš dluh vůči Bohu je obrovský! A to tak obrovský, že si zasloužíme odsouzení k smrti. Zasloužíme si být zbaveni správcovství nad svým životem. Jak je dobré vědět, že z tohoto dluhu nás nadobro vykoupil Pán Ježíš. On zaplatil ten dluh za nás. To nás ovšem neopravňuje, bratři a sestry, hrát si na spravedlivé nebo spravedlivější.

To slovo dluh a dlužník, nám lépe pomůže pochopit to podobenství. V tom **bohatém člověku** z toho příběhu můžeme vidět Boha Hospodina. On je přece nesmírně bohatý. On je Hospodář s velkým H. A ačkoliv se to různým boháčům, magnátům, vlastníkům pozemků nemusí líbit **Bohu patří celá země, se vším, co je na ní**. A za toho **správce** si můžeme dosadit obecně člověka. Když to vezmeme od počátku, tak jsme četli v knize Genesis: **Hospodin Bůh postavil člověka do zahrady v Edenu, aby ji obdělával a střežil**. Čili aby jí spravoval. Jak to pak dopadlo, to jistě víme. Adam s Evou byli vyhnáni a zbaveni svého správcovství v zahradě. Ale není to jen o těch dvou. Je to i o tobě a o mě. Vždyť **nikdo není spravedlivý**, jak píše Bible. Tedy v každé míře věrný a poctivý. A přece každý z nás dostal od Boha darem život. Stali jsme se správci svého života a poté, co jsme učinili pánem svého života Ježíše Krista, stali jsme se také správci Božího království zde na zemi. A jako křesťané bychom si o to více měli uvědomovat, že **všechno, co máme, dostali jsme od Boha**. Tedy majetek i finanční prostředky, které jsme si sami vydělali. Bůh nás však k tomu uschoptil a poskytl nám příležitosti. Máme za co být vděční. Ovšem jaký je náš skutečný postoj?

Na tom nepoctivém správci si můžeme uvědomit, jak na tom skutečně jsme. V tom příběhu ho **mnozí obvinili, že špatně hospodaří**. Kdo ho obvinil? Ti, které jako správce bral na hůl? Nebo se o něm vědělo, že je nemilosrdný, tvrdý a že se nezákonně obohacuje? To příběh neříká. Ovšem je důležité, jaké my, jako správci Božího království vydáváme svědectví. Jaká je naše pověst. Jestli nás lidé vidí jako poctivé, věrné, pokorné a milosrdné. Anebo jestli si o nás neříkají, jak tento zlý a nepoctivý člověk může chodit do kostela? V tom podobenství se o špatném hospodaření správce dozvěděl jeho pán, který **si ho nechal zavolat**. I nás si Bůh volá. A koneckonců je-li naším Hospodářem Hospodin, pak si můžeme být jisti, že ví o každé naší špatnosti, a to i té skryté, o které zdánlivě nikdo jiný neví. Toho správce si tedy hospodář nechal zavolat a řekl mu: **Čeho ses to dopustil? Slož účty ze svého správcovství, protože dále nemůžeš být správcem**. Nás podobně Duch svatý usvědčuje z každé nepravosti. A Slovo Boží nám říká, že přijde den, kdy budeme správcovství na této zemi zbaveni. Že díky hříchu musíme zemřít a budeme předkládat před Bohem účty ze svého života. Nicméně ale stejně jako tomu správci, je i nám poskytnuta ještě určitá časová lhůta ty účty připravit. Jak s touto lhůtou naložíš?

Tu si právě můžeme vzít příklad z prozíravosti toho správce. On si nechá zavolat své dlužníky a ulevuje jejich dluhům! Tomu, který dluží jeho pánu sto věder oleje, napíše nový úpis na padesát, dalším je dluh také snížen. Z jakého důvodu to ten správce dělá? On si řekne: **Co budu dělat, když mne můj pán zbavuje správcovství? Na práci nejsem, žebrat se stydím. Vím, co udělám, aby mne někde přijali do domu, až budu zbaven správcovství!** On, dokud může, snaží si získat na svou stranu ty, se kterými předtím jednal tvrdě a nemilosrdně. A jakou souvislost to tedy má s námi? Máme zde varování z podobného podobenství O nemilosrdném služebníku. **Ten, co neodpustil daleko menší dluh jinému poté, co jemu samotnému bylo odpuštěno mnohem víc, byl pak uvržen do temnot**. A nám samotným Bůh říká ještě jiné slovo: **Jakou měrou měříte, taková bude naměřena vám**. Anebo na jiném místě: **Na Božím soudu nebude milosrdenství pro toho, kdo neprokázal milosrdenství**. Máme-li se, bratři a sestry, zařídit pro budoucnost, tedy pro věčnost, kdy budeme vlastně zbaveni správcovství na této zemi, pak je třeba vzít tyto verše vážně. Ovšem ten **hospodář pochválil správce** ještě z jiného důvodu. Že odpustil dluh těm, které to mnoho tížilo. A nevadilo mu, že odpustil z jeho majetku. Byl velmi bohatý. Dělal mu radost, když druhým bylo odpuštěno.

Bratři a sestry, Pán nás bude velmi chválit, když naše srdce nebudou tvrdá, ale naopak milosrdná. Bůh je natolik bohatý ve své lásce, milosrdenství a odpuštění, že jeho bohatství můžeme rozhazovat, co jen půjde, a tak si dělat přátele. I proto jsme uvěřili, proto nás Pán povolal, abychom zvěst o Božím odpuštění nesli dalším, abychom milosrdenstvím a odpuštěním ve vlastním srdci otevírali druhým Boží království. A ne abychom svou tvrdostí a pýchou bránili druhým do Božího království vstupovat. Na to vždy pamatujme a své srdce chraňme. Amen. Píseň 424 modlitby VP (193,203)

slovo poslání: Neboť v Kristu Bůh usmířil svět se sebou. Nepočítá lidem jejich provinění a nám uložil zvěstovat toto smíření. Jsme tedy posly Kristovými... (2. Kor 5, 19-20a)

požehnání: Nechť s vámi zůstává Kristova milost, a Boží láska, pokoj a milosrdenství ať se vám rozhojní. Amen píseň 611

